

[Henning Philipsen.]

fantasi nok til eller overhovedet mulighed for at forestille sig, hvordan man eksisterer fer en løn på 20 kr. i timen, for at leve for den, det er man i hvert fald ikke i stand til. Og så tilbyder man de lavestlønnede og de normallønnede skaldede 2 gange 40 øre i løbet af 1976, mens dyrtidsdækningen, i stedet for at forbedres, bliver den samme.

Jeg bemærkede, at hr. Christophersen som sædvanlig prøvede at vende tingene på hovedet ved at fortælle, at dyrtidsreguleringen var årsagen til prisstigninger, som om hr. Christophersen ikke så udmærket vidste, at dyrtidsreguleringen kommer i det mindste et halvt år efter allerede konstaterede prisstigninger.

Jeg synes endvidere, det er meget væsentligt — det fremgår ganske klart af statsministerens tale, og der skal ingen tvivl være herom — at de sociale pensioner ikke forhøjes i 1975.

Læg hertil, at socialdemokratiet og de borgerlige partier i boligforliget yderligere kommer og forhøjer huslejerne med rundt regnet 100 kr. om måneden. Jeg har tidligere dokumenteret disse tal, og man kan få dem hos mig, hvis man skulle være i tvivl. Det er for groft, for ikke simpelt hen at sige: det er for meget. Det forekommer mig værd at erindre om den nuværende skatteministers og daværende socialdemokratiske boligordførers, hr. Svend Jakobsens, udtalelser før valget om, at en gennemførelse af venstres helhedsplan, som jo var omtrent identisk med dette her, måtte betyde, at forudsætningerne for lejeforhøjelserne ganske enkelt var brudt, fordi der så ikke ville blive plads for de indkomststigninger, som måtte betinge huslejeforhøjelserne. Er dette indgreb ikke i sin virkning af samme karakter og størrelse, og burde socialdemokratiet og regeringen så ikke opgive dette onde boligforlig og hermed undlade at gennemføre disse huslejeforhøjelser?

Det, man nu er i færd med, er et overgreb; det skal jages igennem, og man fristes til spørgsmålet: af hensyn til hvem? Hvorfor tager man sig ikke den nødvendige tid til at lade disse forslag komme til afstemning hos dem, de vedrører, og for hvem de har betydning i deres hverdag? Hvis det er en ulykke for landet — jeg understreger: hvis det er en ulykke for landet som helhed —

med en konflikt, så må det til gengæld betyde, at arbejdernes og andre lønmodtageres indsats på arbejdspladsen er uvurderlig. Når den er nødvendig, og når den er uvurderlig, ja, så har de dog et mere end rimeligt krav på også at få deres arbejde ordentligt betalt, og de har i hvert fald et minimumskrav på at blive hørt om deres arbejdsvilkår de kommende to år.

Vel, det vil regeringen og andre ikke, og så er der jo tilbage den patentmedicin, som blev Uniprintarbejderne til del, blot i en betydelig større målestok: vil I ikke makke ret, så knægter vi jer, og om nødvendigt så indsætter vi politi. Det er i landsmålestok den situation, den samlede danske fagbevægelse står i, hvis arbejderne eksempelvis reagerer. Jeg føler trang til at gentage, hvad jeg sagde tidligere på ugen her. Hvis arbejderne reagerer på den måde, at de ikke engang strejker, men siger til f. eks. en genstridig arbejdsgiver: vi gider ikke arbejde for dig mere, for du er simpelt hen ikke værd at arbejde for; vi forlader denne arbejdsplads, vi ønsker ikke at være her. Hvad sker der så? Ja, så sker der ganske enkelt det, at så træder det arbejdsretlige system, som man har indviklet sig i, i kraft, og så dømmer man ganske enkelt de arbejdere, som er på denne virksomhed, til at blive på en virksomhed, som de ikke ønsker at være på, for man har nemlig, som der står, ikke lov til at affolke en virksomhed.

Jeg kunne ønske mig det samme hastværk med en lovgivning, når det drejer sig om andre økonomiske indgreb, f. eks. når det drejer sig om jordspekulation og de flere hundrede millionærer i dette land, som i virkeligheden ikke betaler skat.

Jeg kunne også tænke mig det samme hastværk, når det drejer sig om at få fat i alle de arbejdsfri indkomster, som findes i dette land. Men så er det samme flertal i salen ikke hjemme. Så er der ingen grænser for det gustne overlæg, som kan lægges for dagen. Så er der ingen grænser for alle de betænkeligheder, der kan gives udtryk for. Som hr. Gert Petersen tidligere har beskrevet, er det uendelig trist for mit parti at måtte konstatere, at dette skal en socialdemokratisk regering lægge navn til, uden at den først har hørt fagbevægelsens tillidsmænd.

Det forekommer mig, at samtlige med-